

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2619200842
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčeková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2619200842.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Jozefa Mačeja, v právnej veci žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, proti žalovaným: 1. Y. C., nar. X. U. XXXX, trvale pobytom M. F. Q. XXX a 2. Q. M., nar. XX. C. XXXX, trvale pobytom T. U. XXX/X, W. F. W., o zaplatenie 7.802,35 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica zo 7. novembra 2019 č.k. 7Csp/33/2019-82 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 1.511,08 eur; výrokom II. uložil žalovaným 1. a 2. povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 6.291,27 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7802,35 eur od 16. apríla 2019 do 14. mája 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7479,78 eur od 15. mája 2019 do 15. júna 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7151,78eur od 16. júna 2019 do 10. júla 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7021,63 eur od 11. júla 2019 do 12. augusta 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6693,63 eur od 13. augusta 2019 do 10. septembra 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6365,63 eur od 11. septembra 2019 do 10. októbra 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6291,27 eur od 11. októbra 2019 do zaplatenia, všetko v splátkach po 150,- eur mesačne počínajúc právoplatnosťou tohto rozsudku do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok vždy k 31.dňu v mesiaci; výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom IV. vrátil žalobcovi súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 83,80 eur (slovom osemdesiattri eur a osemdesiat centov); výrokom V. uložil Slovenskej pošte a.s. - prevádzkovateľovi Centrálnemu systému evidencie poplatkov, IČO: 36631124 so sídlom Partizánska 9, 975 99 Banská Bystrica vrátiť žalobcovi súdny poplatok vo výške 83,80 eur v lehote do 30 dní odo dňa doručenia právoplatného rozhodnutia na adresu žalobcu a výrokom VI. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanovením § 497 z.č. 513/1991 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 1, § 2, § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), § 52 ods. 1 a 4 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že právna predchodkyňa žalobcu Poštová banka, a.s. uzatvorila so žalovanými 1. a 2. zmluvu o úvere č. 1419668049 15. decembra 2014, keď predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 10.000,- eur a zmluvné strany sa dohodli, že dlžníci úver uhradia v pravidelných rovnomerných 120 mesačných splátkach po 191,10 eur, priemerná ročná percentuálna miera nákladov 11,25%. Právna predchodkyňa žalobcu vyzvala žalovanú 2. výzvou z 12. apríla 2016 na úhradu dlžnej sumy do 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy, žalovaní dlžnú sumu nezaplatili a preto právna predchodkyňa žalobcu vyhlásila 9. mája 2016 predčasnú splatnosť úveru. Následne zmluvou o postúpení pohľadávok zo 6. augusta 2018 medzi Poštovou bankou, a.s.

a žalobcom ako postupníkom došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky na žalobcu. Obaja žalovaní súhlasili so splácaním úveru, avšak žiadali ho zaplatiť v splátkach po 150,- eur mesačne. Súd prvej inštancie dôvodil, že vzhľadom na postavenie účastníkov zmluvného vzťahu je zrejmé, že ide o vzťah spotrebiteľský. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, absencia písomnej formy má za následok jej absolútnu neplatnosť. V danom prípade bola písomná forma zachovaná, avšak táto zmluva neobsahuje niektoré základné náležitosti tak, ako to má na mysli § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a preto žalobca nie je oprávnený zo zmluvy vyžadovať okrem istiny aj iné plnenia, ako napr. úroky a poplatky, nakoľko poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov. Dodal, že spotrebiteľ má právo na informácie o tom, v akej sume spláca samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí tie úroky. Takýto údaj v zmluve absentuje a pre absenciu ho treba považovať za úver bez poplatkov a bez úrokov. Žalovaní 1. a 2. sú potom povinní vrátiť žalobcovi len hodnotu toho, čo im žalobca resp. právna predchodkyňa žalobcu poskytol bez akéhokoľvek navýšenia a po odpočítaní toho, čo už zaplatili. Žalobca zobral žalobu späť v časti istiny 1.511,08 eur, preto súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil. Žalovaným 1. a 2. uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi len istinu z titulu poskytnutého úveru po čiastočnom späťvzátí žaloby, teda sumu 6.291,27 eur, v ostatnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5,05%. Uviedol, že zobral do úvahy finančnú a rodinnú situáciu žalovaných a uložil im povinnosť zaplatiť dlžnú čiastku v splátkach vo výške 150,- eur mesačne počínajúc právoplatnosťou tohto rozsudku do zaplatenia, pod následkom výhody splátok vždy k 31. dňu v mesiaci. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 z.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žiadnej zo strán nepriznal vzhľadom na čiastočný úspech vo veci právo na ich náhradu.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie voči výroku III. a IV. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil, že odvolanie podáva na základe § 365 ods. 1 písm. f) CSP a síce, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a na základe § 365 ods. 1 písm. h) CSP a to že súd vec nesprávne právne posúdil. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávne uzavrel, že zmluva o úvere uzatvorená medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným je bez úrokov a bez poplatkov. Namietal, že úlohou zákonnej úpravy je zabezpečiť, aby spotrebiteľ vedel posúdiť rozsah svojho záväzku. Požiadavka, aby úverová zmluva obsahovala rozklad jednotlivých splátok v členení na istinu, úrok a poplatky nie je v súlade s požiadavkami smernice 2008/48/ES. Poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ako i § 11 ZoSÚ a mal za to, že v danom prípade nebola dohodnutá amortizácia istiny úveru a z tohto dôvodu sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ dá vyhovieť jedine použitým spôsobom, ktorý považuje žalovaný za postačujúci. Zmluva o úvere obsahuje požadované náležitosti, keďže sa v nej uvádzajú výška úveru, úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou, výška mesačnej splátky, RPMN banky v percentách, priemerné RPMN na trhu, celková výška úveru, dátum prvej splátky, dátum nasledujúcich splátok, počet mesačných splátok, dátum. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 555/07 zo dňa 19. januára 2010. Dôvodil, že priemerného spotrebiteľa zaujíma predovšetkým výška úveru a suma, ktorú výsledne zaplatí, teda o koľko preplatí jemu poskytnutý úver a neskúma každú jednu splátku samostatne. Poukázal na dôvodovú správu k z.č. 279/2017 Z.z., ktorý zo zákona č. 129/2010 Z.z. odstránil také znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l), podľa ktorého zmluva o úvere mala obsahovať výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátka priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z dôvodovej správy vyplýva vypustenie náležitostí zmluvy, ktoré je nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bírová. Považuje za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšky a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. septembra 2012 sp. zn. 17Co/151/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 12Co/111/2014, rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 5Co/677/2014 ako i uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018 sp. zn. 3 Cdo/146/2017 a rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018. Záverom dodal, že vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených vo vyššie citovaných rozsudkoch predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Navrhol, aby odvolací súd zrušil prvoinštančné rozhodnutie a vec vrátil na nové prejednanie alebo zmenil a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaných na náhradu i trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3. Žalovaní 1. a 2. sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebné zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. c/ CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

5. Predmetom odvolacieho konania bolo v danom prípade posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu vo zvyšku zamietol, vychádzajúc zo záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolateľ o.i. namieta, že nie sú dané žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by spôsobovali bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami a súd bez opory v objektívne zistenom skutkovom stave žalobu žalobcu bezdôvodne zamietol.

6. Odvolací súd je názoru, že súd prvej inštancie rozhodol v zmysle záverov predchádzajúcej súdnej praxe, že predmetná obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať, ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy nad rámec smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) požadoval rozčlenenie splátky. Z podnetu Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) k predmetnej spornej otázke je zrejmé, že ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, bola podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015. Až uznesením NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 došlo k vyjadreniu odlišného právneho názoru v danej otázke s argumentáciou, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa a preto eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že zákon členenie splátky nepožaduje. S poukazom na článok 2 CSP, vyjadrujúci ústavný princíp právnej istoty, ako aj ustanovenie § 220 ods. 3 CSP, odklon od posledného, a to odlišného rozhodnutia NS SR, odvolací súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zdôvodňoval tým, že konflikt medzi smernicou a vnútroštátnym zákonom (ktorý vyplýva aj z označeného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-42/15) nie je možno riešiť priznaním priameho účinku tejto smernice, ktorá je záväzná len pre štát a jej priamy účinok medzi jednotlivcami je vylúčený. Ani dostupnými interpretačnými metódami však nebolo možné poskytnúť nepriamy účinok únijnému právu (napriek povinnosti eurokonformného výkladu podľa článku 288 ZFEÚ, Zmluva o fungovaní Európskej únie, Úradný vestník 2012/C 326/01). Nejednalo by sa tak o interpretačnú metódu contra verba legis („kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona a slová zákona ustupujú do úzadia“), ale o výklad contra legem, keďže by ním došlo k popretiu predmetného ustanovenia, t. j. k povinnosti neaplikovať ho. Takýto postup by bol v rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcim z článku 1 ods. 1 Ústavy SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), vzhľadom na jednoznačnosť úmyslu zákonodarcu, vyplývajúceho z dôvodovej správy, teda účel právnej normy, ako aj jeho explicitné vyjadrenie v legislatívnom texte. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach (III. ÚS 341/07, III. ÚS 212/2011) už konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu (porov. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 179/2013).

7. Podľa prelomového rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zo dňa 5. septembra 2019 (napadnutý rozsudok bol vyhlásený až dňa 7. novembra 2019, teda po

vydaní prelomového rozsudku), však článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, tak ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia (C-42/15), majú sa uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť, s.r.o. Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne sudy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. Vzhľadom na uvedené závery v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-331/18, vnútroštátne sudy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry (keďže ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015, vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia), v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Takýto výklad sa má uplatniť aj na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, ako aj pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy (zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

8. Z dôvodu, že prejednávaná otázka nebola vyjadrená v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ako ani senát najvyššieho súdu, ktorý dospel pri svojom neskoršom rozhodovaní k odlišnému právnemu názoru, ktorý už bol vyjadrený v (nepublikovanom) rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, nepostúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu a s prihliadnutím na precedenčnú záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, legitímne nemožno očakávať konkurujúcu právnu úvahu najvyššej súdnej inštancie SR v rámci všeobecnej sústavy súdov. Je potrebné preto konštatovať zmenu okolností podstatných pre pôsobenie právnej normy dotvorenej judikatúrou. Bol tak poskytnutý dostatočný základ pre zmenu právneho názoru vnútroštátnych súdov, teda aj odvolacieho súdu. So zreteľom na uvedené závery, právny názor, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere absenciou rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti Pohotovosť s.r.o., je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej authority s týmto rozhodnutím.

9. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

10. Odvolaciemu súdu nezostalo iné než konštatovať pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav, keďže súd prvej inštancie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (15. decembra 2014) nesprávne interpretoval a aplikoval.

11. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nebolo účelné nahradiť dokazovanie pred súdom prvej inštancie odvolacím súdom, ktorého podstata činnosti spočíva v prieskume rozhodovacej činnosti súdu nižšej inštancie, ktorú však nemôže nahrádzať.

12. Ostatnými odvolacími námietkami sa odvolací súd nezaoberal, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05), odvolací súd sa preto už ďalšími odvolacími námietkami nezaoberal.

13. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, tak bude v ďalšom konaní postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobcu v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nesplnenie procesnej povinnosti (§ 151 CSP). Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia splnenia procesnej povinnosti strán konania, podľa § 150 a § 151 CSP, posúdi spornosť skutkových tvrdení strán, s vyvedením dôsledkov nesplnenia procesnej povinnosti. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), svoj postup odôvodní v uvedenom smere. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu ako i prihliadať na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.). Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOSTĚ s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdny dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti tejto právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 taktiež konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

14. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).